

את ימי ההולדת נהנו לציין תמיד בחוג המשפחה בלבד
ובארוח צנוע ביותר. עיקר האירוע היו המתנות (לרוב —
ספרים) שהיו ההורים מניחים על כסא ליד מיטתו של חתן
יום ההולדת אשר היה משכימים קום ולפעמים עד כי היה
מנשך באפלולית הבוקר ומנוח מה מונח על הכסא. הד'
פעם — חריגנו מהמקובל והוזמנו כל ידי הכיתה על מורים.
מסמך" החגינה היה מין להטוט שהציג המורה בעזרת
"מכשיר" שהובא ישר ממצרים. והמכשיר לא היה אלא פנס
חשמי קטן בעל וו שאפשר היה לטלותו על כיס הבגד,
הסוללה — מחוברת לחוט אל הפנס. המורה כיבה את
האור בחדר והודיעו לילדים: "אספור עד שלש ואז יופיע
מין ירח קטנטן, עגול ומאיר". השוויב את יהודה מול הד'
ילדים, תלה את הפנס על חזחו, הסוללה בכייסו ולחש לו
לחוץ על הכפתור עם הקריאה שלש. והנה התרחש ה"פלא"
כמובטח, להפתעתם ולשמחתם של הילדים אשר ביקשו
לחזור על מעשה הניסים וכמוובן נענו.

ואם כבר סיפרתי על יום הולדת אחד — אספר גם
על שני.

בוקר אחד הייתי אניزو שציפתה והתאכזהה כשהחכsea
שליד מיטתה היה ריק. אך להפתעתה הגיעו לאוזני פעייה
של עז ליד דלת הבית. העז נגררה פנימה וזו הייתה המתנה
שקיבلت. השמחה הייתה גדולה; בחלום הורוד ביותר לא
יכולתי לראות מתנה יפה מזו. יומיום, בצהרי היום, הייתי
חולכת אל הגורן שם נאספו הצאן לחיליבת; הרועה (ערבי)
היה חולב לתוך הכלי שהבאתי עמי מקצת מחלב העז
כocos בערך, צרייך הלא להשאיר לנדי, והרועה, גם הוא אינו
בוחל בחלב צאן וגבינתו חטיעמה. בו במקום הייתי שותה